

a lejtőn. Branko kétségbeesve futott utána, mi meg tehetetlenül fogtuk a fejünket. Ez már tényleg olyan volt, mint a moziban: Branko, akár egy akcióhős, utoléri az autót, majd futásban beugrik az vezetőülésre. Néhány másodperc múlva meghallottuk a motor hangját. Beindult. Branko nem állította le a kocsit, körözni kezdett a mezőn, fölhajtott a dombra, aztán vissza, megkerülte az ufóházat, közben nagyokat dudált, nem tudni, kinek, talán a beteg krokodilnak odabenn, majd visszahajtott hozzánk, az út mellé, a nyitott ablakon keresztül kikiáltott valamit, de nem értettük, mit. Nem törődött vele, visszafordult a mezőre, száguldott még egy sort le-föl, nyolcasokat írt le a legelőn, végül visszagurult a kocsival az úttestre. Kiszállt, és kezet nyújtott a kisöregnek.

– Le a kalappal! – mondta. – Le a kalappal!

Az öregúrnak is visszatért a jókedve. Odalépett a kocsihoz, körbejárta, két kezével kicsit meghintáztatta a karosszériát, cipőjével megrugdosta a kerékgumikat.

– Higgyétek el nekem, az a rengeteg vezeték meg elektromos kütyü odabenn mind felesleges kacat. A motor az motor, a többi meg süket duma!

Fölkapta a földről a táskáját, és intett egyet búcsúzóul. Abban a pillanatban borzasztóan sajnáltam, hogy nem vagyok állatorvos. Hogy legalább valamit tudjak a beteg krokodilokról.

Egy darabig bámultunk utána, ahogyan a fekete táskáját maga mellett lóbálva szaporán lépkedett az ufóháza felé. És sajnáltuk, szörnyen sajnáltuk, hogy nem tudunk segíteni.

HÁSZ RÓBERT fordítása

